

**CAMILLA
LÄCKBERG**

**HENRIK
FEXEUS**

TARIKAT

—
Polisiye
Gerilim
—

Camilla Läckberg, parlak çağdaş psikolojik gerilim kitaplarıyla tanınan, dünya çapında çok satan bir yazardır. Kitapları 60'tan fazla ülkede satılmaktadır ve 43 dile çevrilmiştir.

www.camillalackberg.com

Henrik Fexeus, İsveç'in en çok aranan öğretim görevlilerinden biri ve ödüllü bir mentalisttir. SVT ve TV4'te şaşırtıcı psikolojik deneyler yapmıştır ve ilk kitabı *Zihinleri Okuma Sanatı* ile 2007'de tanınan bir isim olmuştur. Fexeus'un kitapları birçok ödül kazanmış, 1,5 milyondan fazla satmış ve 30'dan fazla dile çevrilmiştir. Henrik, eleştirmenlerce beğenilen *Son Yanılsama Üçlemesi*'nin ilk bölümü olan gençlik romanı *The Lost* ile 2017'de kurgu yazarı olarak ilk çıkışını yapmıştır.

www.henrikfexeus.se

CAMILLA LÄCKBERG'İN DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Buz Prenses
Vaiz
Yabancı
Saklı Çocuk
Denizkızı
Hayalet Adası
Melek Koleksiyoncusu
Şifre (Ortak yazar: Henrik Fexeus)

TARİKAT

Orijinal adı: The Cult

© 2022, Camilla Läckberg ve Henrik Fexeus

Yazarlar: Camilla Läckberg – Henrik Fexeus

İngilizceden çeviren: Güneş Becerik Demirel

Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nordin Agency aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Eylül 2024 / ISBN 978-625-6210-09-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Tarikat

Camilla Läckberg – Henrik Fexeus

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir.

İçindeki isimler, karakterler ve olaylar yazarların hayal gücünün eseridir. Yaşayan ve ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya mekânlarla kurulabilecek herhangi bir benzerlik tamamen rastlantısaldır.

İlk Hafta

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Fredrik belki de yüzüncü kez plastik taşıma çantasından herhangi bir şeyin görünüp görünmediğini kontrol etti. Sürprizi bozmak istemiyordu. Yaz güneşi yüzünü yakıyordu. Dışarıda hava en az yirmi dokuz derece olmalıydı. Sıcağa rağmen Skanstull'daki ofisinden Ossian'ın Zinkensdamm metro istasyonu yakınındaki anaokuluna doğru yürümeyi tercih etti. O gün çarşambaydı ama yine de ofisten normalden biraz daha erken kaçmayı başarmıştı. Hava bu kadar sıcak olduğunda kimse resmi çalışma saatlerini umursamıyordu; zaten meslektaşlarının çoğu bir barın dışındaki gölgede soğuk biralarını yudumluyordu.

Yürüyüş sadece yirmi dakika sürüyordu ancak sıcak göz önüne alındığında gerçekten bir şişe su getirmeliydi. Ceketini çıkarmış ve gömleklerinin kollarını sıvamıştı. Gömleği terden sırtına yapışmıştı. Ama hiçbirinin önemi yoktu. O gün her şey olması gerektiği gibiydi.

Çantayı tekrar kontrol etti. Lego Technic setini içeren kutu o kadar büyüktü ki neredeyse taşıma çantasının saplarını geçecek şekilde çıkıntı yapıyordu. Bir McLaren Senna GTR. Ossian'ın arabalara olan ilgisi gizemini koruyordu: Hem Fredrik hem de Josefin arabalara hiç ilgi duymuyorlardı. Ama baba ve oğulun lego oynamaktan hoşlandıkları kesindi.

Kutunun üzerindeki yaş sınıflandırması 10+ idi ve Ossian sadece beş yaşındaydı ancak Fredrik yine de çocuğun bu seti zorlanmadan çözeceğini biliyordu. Ossian zekiydi. Fredrik, bazen babasından bile daha zeki, diye düşündü ve güneşe bakıp gülümsedi. Kesinlikle evet; bu süper zeki baba, yazın en güzel günlerinden bi-

rinde, saatlerce iç mekânda kalmalarını gerektirecek bir sürpriz satın almıştı. Her neyse. Elinde değildi. Hava muhtemelen ertesi gün de iyi olacaktı. Ayrıca Ossian bütün günü zaten dışarıda geçirmişti ki bu bir zorunluluktuktu. Ossian Lego'suna odaklanmadığında evde duvarlara tırmanıyordu. Josefin sık sık oğullarına teşhis koyulmasının mümkün olup olmadığını merak ediyordu. Onu muayene ettirmeye niyetli olduklarından değil. En azından henüz. O zamana kadar Ossian'ın hareketlilik düzeyleri iyi sayılırdı; özellikle de anaokulundan alındıkları anda ebeveyninin iPhone'larına gömülen tüm cep telefonu çocuklarına kıyasla. Yazık.

Fredrik, Backens anaokuluna geldi ve kol saatini kontrol etti. Sıcağa rağmen çabuk yürümüş olmalıydı ki erken varmıştı. Muhtemelen hâlâ Skinnarvik Parkı'ndalardı.

Anaokulu binasının arkasındaki tepeye tırmanırken o sıralar Ossian'ın en sevdiği şarkı olan Gangnam Style'ı mırıldanmaya başladı. Fredrik kendi kendine gülümseyerek, bari içimden geleni yapayım, diye düşündü. Ossian ile dans hareketlerini bile çalışıyorlardı.

Tepenin üstünde büyük bir oyun alanı ve aralarında oynamaya elverişli bazı ağaçlar vardı. Ossian'a kalırsa burası koca bir ormandı. Ossian ormanda olmaya bayılıyordu.

Fredrik, "Hadi Gangnam Style dansını yapalım!" diye seslendi ve boyları Fredrik'in dizlerine kadar bile yetişmeyen çocuklar şaşkınlıkla ona baktıktan sonra oyunlarına devam ettiler.

Çocuklar çeşitli anaokullarının logolarıyla süslenmiş sarı önlükler giymişlerdi. Burası popüler bir parktı. Hava çığlıklarla ve kahkahalarla doluydu. Lego Technic muhtemelen biraz beklemek zorunda kalacaktı. O gün ağaçların arasında saklambaç oynamak için biçilmiş kaftandı. Eve gitmek için acele etmelerine gerek yoktu; Josefin o gün akşam yemeğini halledeceğine söz vermişti. Fredrik etrafına baktı ve Backens'daki öğretmenlerden biri olan Tom'u gördü.

Çocuklardan birinin sümük dolu burnunu silen Tom'a gülümseyerek, "Selam!" dedi.

Tom neşeyle, "Merhaba" diye cevap verdi. "Bil bakalım bugünkü hareket seansı için müziği kim seçecek?"

“Seni uyarmıştım. Hafta bitmeden önce ‘Gangnam’ dansını yapan onlarca çocuk olacak. Peki dans dehasının nerede olduğunu biliyor musun? Onu göremiyorum.”

Tom sümüğü silmeyi bitirdi ve bir an durup düşündü. “Salıncakları kontrol et” dedi. “Bazen bir süre orada oturmayı seviyor.”

Tabii ya. Ossian hiperaktif olmadığına salıncağa binmeyi sevdi. Daha doğrusu salıncaklarda oturmayı. Salıncaklar onun sığınağıydı; önemli şeyleri rahatsız edilmeden düşünebileceği bir yerdi.

Fredrik salıncaklara doğru yürüdü. Hepsi doluydu ama Ossian hiçbirinde yoktu. Ossian’ın en büyük anaokulu arkadaşlarından biri olan Felicia gitmek üzereydi. Fredrik onu yakaladı.

“Selam Felicia, Ossian’ı gördün mü?”

“Hayır, daha önce görmüştüm.”

Fredrik kaşlarını çattı. Bir şeylerin ters gittiğine dair belli belirsiz bir hisse kapılmaya başladı. Bunun mantıksız bir his olduğunu, aşırı bir ebeveyn korumacılığında başka bir şey olmadığını biliyordu. Bir şeyin ters gitme ihtimali belirlediği an ortaya çıkıyordu ve bir kanıt olup olmamasını umursamıyordu. Muhtemelen vahşi doğada işe yarayacak hayatta kalma içgüdüsüydü ama şu anda tamamen yersizdi. Fredrik mantıken bunu biliyordu. Ama bunu bilmenin faydası olmuyordu. Bu his biraz fazla serin bir rüzgâr gibi içini ürpertiyordu. Daha önce çok heyecan verici görünen büyük Lego kutusu, şimdi telaşla Tom’un yanına dönerken daha çok bir yük haline gelmişti.

“Salıncaklarda da yoktu” dedi. “Bu çok tuhaf.”

Tom çocukların adlarının yanında onay kutuları olan bir listeye baktı.

“Burada olması... aslında, dur biraz. Jenya daha küçük çocukları içeri almıştı. Ossian tuvalete gitmek için onlarla birlikte gitmiş ve sonra orada kalmış olabilir. Üzgünüm. Jenya gerçekten onu yanına aldığından bahsetmeliydi. Ama nasıl olduğunu biliyorsun.”

Evet, nasıl olduğunu biliyordu. Bir şeylerin ters gittiği hissi kayboldu. Fredrik rahat bir nefes aldı. Hem Tom hem de Jenya iyi anaokulu öğretmenleriydi ancak çocukların olmaları beklenen

yerde olmama konusunda eksiksiz bir yetenekleri ve kendi iradeleri vardı. Fredrik, Tom'un ne kadar utandığını görünce onun için üzüldü. Çünkü küçük çocuklar şakaya gelmezdi. Muhtemelen çok daha küçük şeyler yüzünden büyük bir olay çıkaracak anne babalar vardı.

"Elbette" dedi. "İyi hafta sonları, Tom. Pazartesi görüşürüz!"

Fredrik yavaşça tepeden aşağı koşarak anaokuluna doğru ilerledi. Kapı açık duruyordu. Çocukların elbise askılarının ve yedek giysilerinin bulunduğu çekmeceli vestiyer odasına girdi. Ossian'ın askısı boştu. Bunun ille de bir anlamı olması gerekmiyordu. Eğer Ossian tuvaleti kullanmak için geri döndüyse, ceketini banyo zemininde bir yığın halinde yatıyor olabilirdi. Ya da havanın sıcaklığını düşününce, oyun alanında da olabilirdi. Fredrik böyle bir günde oğluna ceket bile giydirmemeliydi. Ne kadar aptaldı! Ossian sıcaktan bayılmış olmalıydı.

Fredrik içeri girerken genellikle yaptığı gibi ayakkabılarını çıkarmaya zahmet etmedi.

"Ossian?" diye seslendi, iki tuvalet kapısından ilkinin tıklattı. "Ossian, orada mısın?"

Jenya koridordan ona doğru yürüdü. Arkasında iki yaşındaki çocuklar birbirlerine parmak boyası fırlatarak, hem keyifle hem de dehşetle bağırıyorlardı.

"Merhaba Fredrik" dedi Jenna. "Bir şey mi unuttun? Ossian Tom'la parkta."

Bir şeylerin ters gittiği hissi o kadar çabuk geri geldi ki neredeyse onu yere serdi. Artık bu his için ürperten ufak bir rüzgâr değildi. Şimdi midesine yumruk yemiş gibi hissediyordu.

"Parkta değil" dedi. "Oradan yeni geldim. Tom muhtemelen seninle olduğunu söyledi."

"Hayır, burada değil. Salıncakları kontrol ettin mi?"

"Evet. Söyledim ya. Orada değil. Lanet olsun."

Fredrik birdenbire arkasını döndü ve tekrar dışarıya fırladı. Anaokulundan tek tük çocukların kaçtığı biliniyordu. Felicia gibi. Bir keresinde, personel kaybolduğunu fark etmeden eve kadar gelebilmişti. Annesi ve babası o zamandan beri bu konuda bir parça

tedirgindi. Bu insanın alışabileceği bir his miydi? Fredrik bu durumdanda nefret ediyordu.

Tepeye doğru koştu. Lanet Lego kutusu bacaklarına çarpıp duruyordu. Dört bir yanda çocuklar vardı; hepsi ayak altındaydı. Fredrik çocukların arasında umutsuzca Ossian'ı ararken, aynı zamanda sakinleşmeye çalışıyordu. Paniklemesiyle hiçbir şey düzelmeyecekti. Ama çocukların hiçbiri Ossian değildi.

Hiçbiri onun oğlu değildi.

Tom, Fredrik'in geri döndüğünü görünce gözleri yuvalarından fırladı. Anlaşılan durumu hemen kavramıştı.

Fredrik parkta daha hızlı hareket edebilmek için çantayı yere bırakarak, "Burada olmalı" dedi.

Tom en yakındaki çocuklara içlerinden birinin Ossian'ı görüp görmediğini sordu. Oyun evleri. Ossian oyun evlerinde saklanıyor olabilirdi. Fredrik oraya doğru koştu ama uzaktan bile boş oldukları anlaşıyordu. Başka nerede olabilirdi? Herhalde ormanda olamazdı, değil mi? Hem de tek başına. Öyle olsaydı mutlaka birileri bilirdi, değil mi?

Felicia.

Ossian'ı daha önce gördüğünü söylemişti.

Tom ve diğer çocukların yanına geri döndü. Alnından ve sırtından ter damlaları süzülürken, harcadığı çaba yüzünden boğazı kurumuştu. Felicia bir kovayla kumdan kale inşa ediyordu. Sanki sıradışı bir şey olmamıştı. Sanki dünya sona ermek üzere değildi. Fredrik içindeki telaşı yansıtmamaya çalışarak, "Felicia" dedi. "Daha önce Ossian'ı gördüğünü söylemiştin. Bu ne zamandı?"

Felicia inşaat projesinden başını kaldırmadan, "O aptal kadınla konuşurken" dedi.

"O aptal..." Fredrik'in boğazı zımparalanmış gibiydi. "Yaşlı bir kadın mıydı?"

Felicia bir kürekle kaleyi düzeltirken başını kararlılıkla iki yana salladı.

"Yaşlı değildi" dedi. "Annem gibiydi. Doğum günü yakın zamandıydı; artık otuz beş yaşında."

Fredrik güçlükle yutkundü. Biri buraya gelmişti. Biri burada çocuğuyla konuşmuştu. Öğretmen ya da ebeveyn olmayan biri. Bir

yabancı. Fredrik, Felicia'nın yanına çömelerek onu sarsma dürtüsüne karşı koydu.

Bağırılmaya gayret ederek, "O kadının kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Ve neden aptaldı?"

Felicia gözlerinde yaşlarla kumdan kalesinden başını kaldırdı. Fredrik dengesini kaybetmemek için bir adım geriye gitti. Felicia'nın bakışlarından belliydi: Fredrik ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Asla olmaması gereken bir şey. Asla olamayacak bir şey.

Felicia, "Onun oyuncak arabalarını umursamadım" dedi. "Ossian onları sevdi ama ben sevmedim. Ben de köpek yavrularını okşamak istedim. Kadın onların arabasında olduğunu söyledi. Ama onunla gelme izin verilmedi. Onları sadece Ossian görecekti. Sonra gittiler."

Fredrik'in içinde bir kara delik açıldı ve çaresizce içine düştü.

2

Mina girişte durmuş, tesisi inceliyordu. Öğleden sonra bu saatte spor salonunda çok fazla insan yoktu. Güzel. Ve kalabalık çoğunlukla yaşlılardan oluşuyordu. Lise çocukları, CrossFit kadınları ve kaslı erkekler çoktan kalkıp gitmişlerdi. Hafta içi öğleden sonra saat üçte spor salonunda yaşlılar hüküm sürüyordu. En azından bir sonraki saate kadar. Bu daha iyiydi çünkü spor aletlerini silmekte, hem kendilerinin hem de daha önce burada bulunan ter canavarlarının tüm izlerini ortadan kaldırmakta çok daha titizlerdi. Mina'nın risk almaya hiç niyeti yoktu. Eşofman üstünün cebinde her zaman olduğu gibi tek kullanımlık ince eldivenler, dezenfektan içeren iki küçük sprey şişesi, mikro fiber bezler ve kullandıklarını içine koyabileceği, ağzı kapatılabilir bir poşet vardı.

O günün antrenman programında bacaklar ve göbek bölgesi vardı. Mina eldivenlerini giydi ve bacak çalıştırma aletlerinden birine giderek her yerini spreylemeye başladı. Bazı insanların sadece kulpları spreylediğini görmüştü. Daha kötüsü, sadece oturağı. Ancak diğer insanların pisliği ve bakterileri her yere bulaşabilirdi. İşin kolayına kaçan insanlara akıl sır erdiremiyordu.

Bezi katladı, tekrar kapatılabilir poşete soktu ve yenisini çıkardı. Spor salonuna adım atmak, potansiyel bir mikrop yuvasına adım atmak gibiydi. Bu yüzden polis merkezindeki spor salonunda çalışması imkânsızdı. Orayı hangi pisliklerin kullandığını çok iyi biliyordu. En azından buradaki mikropların kimlere ait olduğunu düşünmek zorunda değildi.

Muhtemelen havada neler dolaştığı göz önüne alındığında maske takmayı tercih ederdi. Haltercilerin sık sık osurduğunu duymuştu ve havalandırma sisteminde dolaşan tüm dışkı bakterilerini düşündüğünde nefes almakta zorlanıyordu. Ancak bir maske boş yere daha fazla dikkat çekecekti. Öte yandan, insanların solunum kaslarını geliştirmek için kullandıkları egzersiz maskelerinden bir tane alabilirdi. “Buraya spor yapmaya mı yoksa temizlik yapmaya mı geldin? Eğer işin bittiyse aleti kullanmak isterim.” Mina irkildi ve dezenfekte ettiği arkalıktan başını kaldırıp baktı. Yetmişli yaşlarında, küçük yuvarlak camlı gözlükler takan beyaz saçlı bir adam soran gözlerle karşısında duruyordu. Kırmızı bir üst giymişti; nefes alabilen bir malzemeden yapılmış spor giysisi değil, sadece sıradan bir pamuklu tişört. Göğsünde kocaman, koyu bir ter lekesi vardı. Mina ürperdi.

“O pamuklu tişörtün ne kadar hijyen düşmanı olduğunu biliyor musun?” dedi. “Terden sınırlı olur ve o ter bütün aletlere bulaşır. Böyle kıyafetlerle spor yapılmasına izin verilmemeli.”

Adam ters ters ona baktı. Sonra başını iki yana salladı ve uzaklaştı. Belli ki Mina’yla uğraşmak istememişti. Bu Mina’nın umurunda bile değildi. Oturağı birkaç tur daha sildikten sonra bezi ve eldivenleri kapatılabilir poşete koydu, bacak makinesine çıktı ve ağırlığı ayarladı. Kırmızı tişörtlü adam sırtı ona dönük şekilde kol çekme aletinin üzerinde oturuyordu. Doğal olarak sırtında da kocaman bir ter lekesi vardı. Mina yüzünü buruşturdu. Eğer sevilme ve sağlıklı olmak arasında seçim yapması gerekseydi hangisini seçeceğini kesin olarak biliyordu. İnsanlar bakterilerini ve onaylarını kendilerine saklayabilirlerdi.

Mina başkaları tarafından uzaylı bir varlıkmuş gibi görülmeye alışmıştı. Hayatında onlara ihtiyacı yoktu. Diğer insanlara bağlanmakla ilgili her şey muhtemelen “ruh eşleri”, “gerçek aşk” ve Holl-

ywood tarafından pazarlanan diğer tüm gerçekçi olmayan kavramlar kadar büyük bir efsaneydi. Sonuç? Bu durum sıradan insanları endişelendiriyordu. Bunu kanıtlayacak araştırmalar bile vardı. Bir romantik komedi izledikten sonra insanların kendi ilişkilerini ve eşlerini daha kötü değerlendirdiklerini okumuştu. Hiçbir gerçek ilişki, uydurma “sonsuz aşk” kavramını karşılayamazdı.

Mina son zamanlarda kimseye bağlanmamıştı. Aslında düşününce geçmişte de. Kızıyla geçirdiği kısa zaman hariç. Ama bir zamanlar birlikte yaşadığı adam onda pek de hoş anılar bırakmamıştı. Hayır, orada bir “bağlantı” yoktu. Hiç kimseyle.

Bir kişi hariç. Onunla. Mentalistle.

Ama bu uzun zaman önceydi.

Facebook'ta Vincent'in yeni şovunun reklamını görmüştü. Bilet almaya çok yaklaştıysa da bundan kaçınmıştı. Onu sahnede görürse nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Ya Vincent onu seyircilerin arasında tanımazsa?

Ya tanırsa?

Mina kaşlarını çattı. Mesafe daha iyiydi. Güvenlik açısından. Ne de olsa Vincent onunla temas bile kurmamıştı. Mina elbette bunun nedenini anlıyordu. Öncelikle Vincent'in bir ailesi vardı. Karısı ne-redeyse iki yıl önce Mina'yla ne işler çevirdiğini merak etse, onu suçlayamazdı. Vincent, Maria'nın şiddetli kıskançlığa meyilli olduğunu söylemişti. Ve adadaki olaylar durumu pek iyileştirmemişti. Mina az kalsın Vincent'in yanında ölecekti. Vincent'in karısının bu olaydan sonra Mina'dan nefret etmesi mantıklı olurdu. Mina'nun bir hatası olduğundan değil. Ama o hâlâ bir polisti.

Üstelik o ve Vincent başkalarına açıklanamayacak bir şeyi paylaşmışlardı. Lidö'deki olaylar onları eskisinden daha fazla yakınladırmıştı.

Aynı zamanda sürekli iletişimi bu kadar zorlaştıran da aralarındaki bu bağlantıydı. Çok yakınladırmışlardı. Mina'nun üstesinden gelebileceğinden daha fazla. Yani böylesi daha iyiydi. Mina yalnızken kendi kalesindeydi. Güvendeydi. Muhtemelen Vincent da aynı şekilde hissediyordu.

Yine de...

“Unutmayın” dedi Vincent, “görmek üzere olduğunuz şey gerçek değil. Bu aslında hiçbir doğüstü güce sahip olmadan bunları nasıl sergileyeceğinizin bir gösteresidir. Çünkü inanın bana, benim de doğüstü güçlerim yok.”

Vincent sessiz bir soru sorarcasına tek kaşını kaldırdı. Seyircilerin yaklaşık yarısı güldü. Ama bu zoraki bir kahkahaydı. Şüpheliydi. Tam Vincent’ın istediği gibi.

Linköping’deki Crusell Salonu hafta ortası olmasına rağmen hınca hınç doluydu: Yerel halk ya da yakındaki diğer topluluklardan gelen 1.200 kişi bir çarşamba gecesini Usta Mentalist’i görmeye gelmişti. Aslında seyirci sayısı Vincent’a göre biraz fazlaydı ancak neredeyse iki yıl önce bir cinayet soruşturmasına karışması medyanın dikkatini çekmişti. Önceden halka açık bir profili olmasa bile, daha sonra bir tane açabilirdi. Elbette kendisi için değil. Vincent’ın kim olduğunu kimse bilmiyordu. Ancak Usta Mentalist medya tarafından çok beğenilmişti. Ve bahisçiler tarafından. Bir su deposunda ölümle burun buruna geldiği haberinin ardından bilet satışları ikiye katlanmıştı.

Ancak Umberto, Vincent’ın davaya olan katkısıyla ilgili daha kişisel detayları medyadan uzak tutmayı başarmıştı. Açıkçası Vincent’ın hâlâ bir kariyeri olmasının tek nedeni buydu. Halk, Vincent’ın üç cinayetin dolaylı nedeni olduğunu bilseydi, muhtemelen ona çok farklı bir gözle bakardı. Elbette Vincent masumdu. En azından cinayetler konusunda. Ancak masumiyet basın açısından her zaman göreceli bir kavramdı. Bu yüzden o ve menajeri, Jane’in amaçlarını ve gerçek kimliğini gizlemek için ellerinden geleni yapmışlardı; Jane ve Kenneth’in ölüp gitmeleri de buna yardımcı olmuştu.

Expressen, Vincent’ın annesiyle ilgili hikâyeyi kısa yoldan araştırmaya çalışmıştı ancak Umberto bunu öğrenmiş ve bir şahin gibi tepelerine binmişti. Baskıya girmeleri durumunda, gazeteyi temsil ettiği sanatçıların gelecekteki tüm basın bültenlerinden ve röportajlarından dışlamakla tehdit etmişti. Tek bir kirli hikâye uğruna İsveç eğlence sektörünün yarısına açılan kapılarını feda etmeye ger-

çekten hazırlar mıydı? Cevabın hayır olduğu ortaya çıktı. Vincent, Umberto'nun İtalyan mizacının da bunda payı olduğunu tahmin ediyordu.

Ancak katilin cinayet tarihlerini kullanarak adını hecelediği detayı, kamusal alana sızmıştı. Hikâye o kadar iyiydi ki başlı başına haber olmaması imkânsızdı.

Ondan sonra insanlar Vincent'a kendi gizemlerini, bilmecelerini ve bulmacalarını göndermeye başlamışlardı; bunun ne kadar duyarsızca olduğunu bir an bile düşünmüyorlardı. Üstelik insanları anlamak o kadar kolay olsaydı, Vincent asla bir mentalist olmaya kalkışmazdı.

“Yapmak üzere olduğum şey geçen yüzyılın başından kalmış gibi görünebilir” diye devam etti. “Ancak dinleri yaymak için hâlâ aynı yöntemler kullanılıyor. Tarikatlar da cabası.”

Sahne on dokuzuncu yüzyılın sonlarına ait bir oturma odası gibi dekore edilmişti ve Vincent döneme uygun bir kostüm giymişti. İki deri döşemeli koltuk birbirine aç yapacak şekilde konumlandırılmıştı. Bir tanesinde gerginliği her halinden belli olan bir adam oturuyordu.

Vincent daha önce seyircilerden herhangi birinin tıp eğitimi alıp almadığını ya da en azından nabız tutmayı bilip bilmediğini sormuştu. Adam elini kaldırınlardan biri idi. Vincent sahneye çıkmasını istediğinde tamamen sakindi. Hatta gülmüştü. Ancak Vincent az sonra olacaklarla ilgili adamın hiçbir tıbbi veya yasal sorumluluğu bulunmadığını ve eylemlerinin tüm sorumluluğunu şahsen üstlendiğini belirten bir anlaşma imzalamasını istedikten sonra adam daha da gerginleşti. Tedirgin olan tek kişi o değildi – bütün seyirciler tetikteydi. Vincent buna bayılıyordu. İmzalanan bu anlaşma gerilimi artırmanın kolay bir yoluymuştu. Her imza istediğinde bu durum Vincent'a gösterinin gerçekten ters gidebileceğini hatırlatıyordu.

Adamın çaprazındaki boş koltuğa oturarak, “Pekâlâ Adrian” dedi. “Öte âlemlerle temas kurmaya çalışacağız. Ölümlerle. İletişim kurmak istediğiniz rahmetli akrabaların var mı? Bir kayıp yaşadığını hissedebiliyorum ama bu kişi büyükannen değil... Onun hâlâ

hayatta olduğunu hissedebiliyorum... Acaba bu kişi... büyükbaban mı? Onu özlüyor musun?"

Adam biraz gergince güldü ve kıpırdandı.

"Evet, Elsa yaşıyor" dedi. "Ama Arvid on yıl önce öldü. O benim büyükbabamdı."

Bu herhangi bir kıdemli medyumun altından kalkabileceği bir numaraydı. Sadece basit bir çıkarımdı. Adam yirmili yaşlarının sonlarındaymış gibi görünüyordu. Bu da ebeveyninin elli ila altmış yaşları arasında olması gerektiği anlamına geliyordu. Ve onların ebeveynleri de seksen ila doksan yaşında olmalıydı. Kadınların yaşam beklentisi erkeklerden daha uzun olduğu için, büyükannesinin hayatta olması istatistiksel olarak daha olasıydı. Başka herhangi bir ortamda olsaydı, Vincent kendi blöfünden utanırdı; özellikle de karşısındaki adamın ne kadar etkilendiğini gördüğünde. Ancak bu eylem başkalarını tuzağa düşürmek, güvenlerini ve nihayet paralarını kazanmakla ilgiliydi - bu da her yola başvurabileceği anlamına geliyordu.

Vincent, "O zaman Büyükbaba Arvid'i bulmaya çalışalım" dedi. Bakışlarını seyircilerin üzerinde gezdirdi.

"Ve bir kez daha, bunun gerçek olmadığını hatırlatmama izin verin." Yüzünde ciddi bir ifadeyle Adrian'a döndü.

"Şimdi öte âlemlerle temas kuracağız" dedi. "Ama bunu yapabilmek için öncelikle... öte âleme geçmeliyim."

Bir kemer çıkardı ve herkesin görmesi için havaya kaldırdı. Sonra kemeri boynuna doladı ve bir ilmek oluşturmak için ucunu tokanın içinden çekti. Sol kolunu an itibarıyla daha da soluklaşan adama uzattı.

"Nabzımı tut" dedi. "Ve diğer herkesin duyabilmesi için ayağınla tempo tut."

Adam Vincent'in bileğini kavradı ve tatmin olana kadar, bir süre işaretparmağı ve ortaparmağıyla nabzını aradı. Sonra ayağını Vincent'in kan dolaşımıyla uyumlu bir şekilde, ritmik olarak yere vurmaya başladı. Vincent gözlerinin içine baktı.

"Geri döndüğümde görüşürüz" dedi. "Umarım. Ayağınla nabzımı izlemeye devam et."

Sonra boynundaki kemeri sıktı ve yüzünü buruşturdu. Bu kısmda rol yapması gerekmiyordu – gerçekten canı yanıyordu. Adrian nabzını izleyerek ayağını yere vururken Vincent kemeri sıkıca tutmaya devam etti. Birkaç saniye sonra Adrian'ın vuruşları yavaşlamaya başladı.

Vincent gözlerini kapadı ve kemerini bırakmasa da başını eğdi. Adrian ayağını yere vurur gibi oldu, sonra durdu. Seyirciler şaşkınlıkla ve gerginlikle mırıldandılar. Adrian hâlâ Vincent'in bileğini tutuyordu ama artık ayağıyla ses çıkarmıyordu. Bunun anlamı gayet açıktı. Artık Vincent'in nabzı atmıyordu. Vincent az önce kendini boğmuştu.

Vincent yerlerinde kıpırdanan insanların seslerini duyana kadar bekledi. Bu gerçekten korkmaya başladıklarının göstergesiydi. Yavaşça başını kaldırmaya başladı ve kemeri bıraktı. Sonra Adrian'a döndü ve bakışları uzaklara çevrilmiş gibi ona baktı.

“Adrian” diye mırıldandı. Adrian irkildi.

Vincent boğuk bir sesle, “Bu odada Arvid adında bir ruh var” dedi. “Onun gerçekten büyükbaban olduğundan emin olalım. Ona sadece ikimizin bildiği bir şey sor. Küçüklüğüne ait bir şey olabilir. Arvid diyor ki... Arvid sana bisiklet sürmeyi mi öğretti? Böyle bir şey var mı?”

Kafası karıştığı belli olan Adrian başıyla onayladı. “Ona nereye çarptığımı sor” dedi.

Vincent sadece kendisinin duyabileceği bir sesi dinliyormuş gibi birkaç saniye sustu.

“Dizini sürtmüşsün” dedi. “Ve annene bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğine dair anlaşmışsınız. Yara izin hâlâ duruyor.”

Gözle görülür şekilde şoke olan Adrian, Vincent'in kolunu bıraktı. Aslında çoğu kişinin diz sürmeyle ilgili bir çocukluk anısı vardı. Vincent'in söylediklerinin geri kalanı düpedüz bir kumardan başka bir şey değildi. Ama anılar savunmasız şeylerdi. İşler Vincent'in söylediği gibi gitmemiş olsa bile, Adrian onları şimdi zihninde böyle canlandırıyor.

“Arvid'in sana bir mesajı var” diye devam etti Vincent. “Diyor ki... sebat etmeli ve kendine inanmalıymışsın. Başarılı olacaksın

Kaçırılan bir çocuk...

Ufak bir çocuk Stockholm'deki anaokulundan gündüz vakti kaçırlır. İz bırakmadan bir anda yok olur.

Zamana karşı bir yarış...

Dedektif Mina Dabiri yardım etmesi için yakın arkadaşı Vincent'ı çağırır. Ancak araştırmada ilerledikçe kaybolan başka çocuklar da ortaya çıkar. Zaman daraldıkça daha fazla çocuğun kaçırlacağı anlaşılır.

Sırlarla dolu bir dünya...

Mina ve Vincent kendilerini gizemli bir tarikatın pençesinde bulur. Her şey için çok geç olmadan onları durdurmayı başarabilecekler mi?

İsveç polisiyesinin kraliçesi Camilla Läckberg ve mentalist Henrik Fexeus, "Mina ve Vincent" serisinin ikinci kitabıyla karşınızda.

Çevirmen: Güneş Becerik Demirel

